

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 3802 van 20 november 2007
in de zaak RvV X/ IIde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kameroense nationaliteit op 6 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de "*beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten*" van 7 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WISSING, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 14 februari 1999 komt verzoeker, van Kameroense nationaliteit, aan in België alwaar hij zich vluchteling verklaart (stuk 11). Verzoeker legt enkel een kopie van een Kameroense identiteitskaart voor en is niet in het bezit van een paspoort.

Op 16 maart 1999 beoordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag als onontvankelijk zodat zij beslist tot een weigering van verblijf met bevel tot het grondgebied te verlaten (stuk 40).

Tegen deze beslissing dient verzoeker dringend beroep in wat leidt tot een negatieve beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 1999 (stuk 45). De vorderingen tot schorsing en vernietiging tegen deze beslissing worden door de Raad van State verworpen bij arresten van 6 januari 2000 en 19 juni 2001 (stukken 52-54-95).

Op 13 oktober 1999 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in (stuk 42). De beslissing van onontvankelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken met weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 79-80) wordt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd op 9 september 2005.

Op 24 mei 2002 dient verzoeker een aanvraag tot regularisatie in (stuk 111). Deze aanvraag wordt op 18 december 2003 onontvankelijk verklaard, gelet op de hangende asielprocedure (ongenummerd stuk).

Op 14 november 2005 dient verzoeker een aanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij brief van 1 februari 2007 brengt de Procureur des Konings de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van de veroordeling van verzoeker van de Correctionele Rechtbank uitgesproken op 8 januari 2007 van het misdrijf van het vervalsen van paspoorten (ongenummerd stuk).

Op 3 juli 2007 treedt verzoeker in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 30 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in "als echtgenoot".

Op 7 augustus 2007 weigert de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot vestiging. Dit is de bestreden beslissing luidend als volgt:

"Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.

Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document óp vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980.

Artikels 43, 49/61 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998. Artikel 3, alinea 2; artikel 4, 1° en ten 3° C van de EEG-Richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968. Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-Richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.

Artikel 3, punt 3 van de E.E.G.-Richtlijn nr 64/221 EEG."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven/privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De bestreden beslissing werd genomen zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingmaatregel in zodat het middel niet dienstig kan aangevoerd worden (R.v.St., 129.737 van 25 maart 2004).

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet aan. Hij betoogt dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat hij zijn identiteitskaart en zijn nationaliteit niet kan bewijzen omdat verzoeker in België op 3 juli 2007 in het huwelijk is getreden zodat zijn identiteit, nationaliteit zijn aangetoond doordat alle dienende documenten bij het huwelijk zijn voorgelegd.

De bestreden beslissing verwijst naar de volgende bepalingen:

- artikel 41, alinea 2 van de Vreemdelingenwet dat stelt:

*“Het recht op binnenkomst in het Rijk wordt erkend aan de E.G.-vreemdeling op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort.
De echtgenoot en zijn familieleden bedoeld in artikel 40, die niet de nationaliteit bezitten van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen, moeten houder zijn van het document dat krachtens artikel 2 vereist is.)
De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.”*

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet vermeldt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde maatregelen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten bewijze van zijn identiteit en nationaliteit enkel een kopie van een Kameroense identiteitskaart heeft bijgebracht en zijn huwelijksakte. Uit het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt niet dat hij een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De bijlage 26 bis is geen document in de zin van artikel 41 van de Vreemdelingenwet. De documenten die verzoeker **zou** voorgelegd hebben aan de ambtenaar van burgerlijke stand in het kader van zijn huwelijk bevinden zich niet in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt niet het determinerende motief dat:

” Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.”

Verzoeker kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet verwijten geen rekening te houden met stukken die niet werden voorgelegd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending van artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 aan. Hij betoogt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk motiveert dat hij geen document kan voorleggen waarmee hij aantoont hoe hij het grondgebied betreden heeft en verwijst naar de bijlage 26 bis die hij in zijn bezit heeft. Bovendien stelt hij dat het document waarna voormelde bepaling verwijst niet van hem kan gevraagd worden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Hij betoogt dat hij wel aantoont hoe hij België heeft betreden in het kader van zijn asielaanvraag.

Met dit betoog toont verzoeker geen schending van voormelde bepaling aan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Rijk is binnengekomen zonder geldig paspoort en enkel een kopie van zijn Kameroense identiteitskaart voorlegde ter gelegenheid van zijn asielaanvraag.

De asielprocedures werden inmiddels afgewezen. Het bezit van een bijlage 26bis toont niet aan dat hij het door artikel 4, 3, c in de richtlijn 68/360 gevraagde document heeft vertoond. Evenmin ontslaat het huwelijk verzoeker van zijn verplichting de documenten opgelegd door toepassing van artikel 4, 3, c in de richtlijn 68/360 en artikel 2 en 41 van de Vreemdelingenwet voor te leggen. Verzoeker toont niet aan dat artikel 4, 3, c in de richtlijn 68/360 geschonden is.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vraag van de verwerende partij de vordering tot schorsing onontvankelijk te verklaren dient niet nader onderzocht te worden. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN

